

Sygn. akt II CSK 300/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. M.
przy uczestnictwie O. D., W. S., M. S., M. E., R. M., B. P.,
E. E., M. K. i Gminy Miasto Szczecin
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
oraz uczestnika postępowania R. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 1243/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od E. M. i R. M. na rzecz E. E. kwotę 900 (dziewięćset)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawczyni E. M. i uczestnika R. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 oraz 4 k.p.c.

Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, różni się od przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten sam problem prawny nie może być istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem charakteryzującym się "nowością" i jednocześnie stanowić przedmiot rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, nie publ.). Z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że autor skargi obie przesłanki potraktował zamiennie.

Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis

prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżność w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 nie publ.).

Przedstawione przez autora skargi kasacyjnej pytania nie spełniają powyższych wymagań w odniesieniu do przesłanki z 398⁹ § 1 pkt 1 jak i pkt 2. Autor skargi kasacyjnej ograniczył się do sformułowania pytań, ale nie przeprowadził wyводу prawnego w przywołanym rozumieniu. Uzasadniając wniosek nie wskazał na przepisy prawa, na tle których pytania sformułował, ani też nie przedstawił argumentów, które mogłyby świadczyć, że istnieje możliwość odmiennych ocen przedstawionych kwestii.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala również na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście zasadna. Zawarte w skardze uzasadnienie wniosku jest skrótem uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, a nie odrębnym wywodem prawnym wykazującym publicznoprawne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Analiza akt sprawy i uzasadnienie wniosku nie pozwala nadto na przyjęcie, że Sąd drugiej instancji oceniając, iż posiadanie wnioskodawców nie miało charakteru samoistnego dopuścił się oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestniczki E. E. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 8 pkt 1 w. zw. z § 6 pkt 5 w zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

